

[Udenrigsministeren.]

nationale sukkeroverenskomst af 1968. Det er i denne sammenhæng, jeg nu tillader mig at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om samtykke til denne overenskomsts ratifikation.

Sukkeroverenskomsten af 1968 er et første resultat af vedtagelserne på De Forenede Nationers Konference for Handel og Udvikling (UNCTAD) i New Delhi i februar-marts 1968. Efter lange forhandlinger i foråret og efteråret 1968 opnåedes blandt de deltagende 70 lande den 24. oktober enighed om en ny sukkeroverenskomst. Sukkeroverenskomsten af 1968 er således den første råvareaftale inden for landbrugssektoren, som er blevet tilvejebragt under UNCTADs auspicer. Den nye sukkeroverenskomst afløser FN's sukkeraftale af 1958, som med hensyn til sine effektive bestemmelser har været sat ud af kraft siden 1961 som følge af den politiske udvikling i Cuba, der medførte, at USA standsede sin import af sukker derfra. I den mellemliggende periode har sukkerprisen på det frie marked været underkastet voldsomme udsving og har således inden for de sidste 5 år bevæget sig fra 200 øre pr. kilo til helt ned til 30 øre pr. kilo.

Det må derfor hilses med glæde, at det nu i UNCTADs regie er lykkedes at tilvejebringe en ny aftale på dette område, der nok må karakteriseres som et af de vanskeligste råvareområder at regulere som følge af, at sukker produceres både af roer og rør, og at begge produktionsformer findes i såvel udviklingslandene som i de industrialiserede lande. At det samtidig ikke alene har været ønskeligt, men også særdeles påkrævet at få tilvejebragt en effektiv råvareaftale om sukker, vil blandt andet ses af, at verdensmarkedsprisen på sukker, der i efteråret 1968 befandt sig på et helt urimeligt og ulønnende niveau — 30 øre pr. kilo — siden afslutningen af forhandlingerne om den nye sukkeroverenskomst i oktober måned har vist en fortsat stigende tendens og i dag modsvarer en pris på nogle og tres øre pr. kilo, en prisstigning, der dog ikke alene kan tilskrives den nye overenskomst.

Sukkeroverenskomsten af 1968 har til hovedformål at bringe balance mellem udbud og efterspørgsel af sukker på det så-

kaldte frie marked. Det frie marked udgør imidlertid, som det også er nævnt i bemærkningerne til forslaget, kun en meget begrænset del af verdens samlede årsproduktion af sukker. Den totale årlige verdensproduktion af sukker andrager ca. 70 mill. t, medens det frie marked alene vedrører ca. 8,6 mill. t. Uden for det frie marked er i henhold til aftalen holdt eksporten under de såkaldte særordninger som f. eks. Commonwealth-sukkeroverenskomsten. Den eksport, der finder sted i henhold til særordningerne, er ikke underkastet kvotabegrænsninger, og eksporten finder sted til garanterede priser. Jeg vil gerne understrege, at Danmark ikke er deltager i noget særarrangement og således er henvist til udelukkende at sælge sit overskud af sukker på det frie marked og til priser, der er baseret på noteringerne på sukkerbørserne. Blandt de lande, der — som Danmark — er traditionelle nettoeksportører af sukker, er der foretaget en fordeling af eksportkvoter baseret dels på de nævnte 8,6 mill. t, dels på de pågældende landes gennemsnitlige eksport i perioden 1960-1967. Danmark har fået tildelt en basiseksportkvota på 41.000 t råsukker, hvilket svarer til ca. 37.700 t hvidt sukker. Af det samlede eksportvolumen udgør udviklingslandenes andel efter overenskomsten ca. 68 pct. og industrilandenes andel ca. 32 pct. Den danske basiseksportkvota modsvarer ca. en halv procent af det samlede eksportkvantum. Imidlertid er samtlige kvoter under hensyn til prislejet på det frie marked foreløbig blevet reduceret med 10 pct. ved en beslutning truffet af sukkerrådet den 30. januar 1969, hvilket vil sige, at den danske effektive kvota andrager ca. 37.000 t råsukker eller ca. 34.000 t hvidt sukker.

Danmark har undertegnet aftalen med ratifikationsforbehold inden udløbet af fristen den 24. december 1968 tillige med 30 andre lande, herunder 23 eksportlande og 7 importlande, og aftalen er herefter trådt i kraft med midlertidig virkning den 1. januar 1969.

Jeg vil gerne fremhæve, at USA ikke deltog i sukkerkonferencen i Genève i efteråret 1968, men at overenskomsten indeholder bestemmelser, som skulle gøre det muligt for USA at tiltræde denne på et senere tidspunkt. Selve det forhold, at